

Не спиться

Михайло Старицький

Не спиться... Знов чорнії думи
Обсіли, мов галич, мене;
Знов постать бліда серед стуми
Сон з вій моїх млявих жене...
Та постать немовби знайома
Зринає із мрійної мли:
В обличчі і смуток, і втома
Тяжкими знаками лягли...

І погляд, повитий сльозою,
Питима на мене схиля,
Й на серце, пошарпане з бою,
Мов ложить цілюще зілля...
Я чую - поржавлені струни
Щось давнє, забуте бринять.
Старі відчиняються труни
І мертвих здійсмається рать...

Їх образи віються колом
Над ліжком, над темним столом...
І чується в тиші покволом
Немов похоронний псалом:
"Безщасне житенськеє море,
Негод воно повне та бур,
Як миру незважене горе...
Не жур його, нене, не жур!

Багато і хиб, і знесилля
Він мав на своєму шляху, -
Бо зрана приборкано крилля
Йому у годину лиху;
Багато він знівечив крові
На марну, щоденну бридню, -
Зате ж і дізнався любові
Та спалу святого вогню;

Зате він довідався й муки,

Напився докірливих сліз...
Пора ж і зложить йому руки:
Тягар свій уже він довіз...
Поглянь – його серце холоне,
Спинитися може щомить...
Прийми ж свого сина на лоно
І будем владику молити:

"Пробач, Христе-боже, рабові
І вільні й невольні вини
Та з ласки, з святої любові
Прийми у оселі ясні,
Спокой його душу у щасті
Нового з святими буття,
Де несть ні страждань, ні напасті,
А єсть безконечне життя!"

Знов тиша, і стума, і мука...
Заснути – ніяк не засну...
А серце так болісно стука.
Немов забивають труну...